

[Axel Sørensen.]

ifølge Avancement og højere Løn nu drages ind under den stærkere Beskatningsform ved at indgaa i Grupperne paa en skattepligtig Indtægt af 12 000 Kr. og derover.

Iøvrigt vil jeg gerne sige, at man ude i Skattekrederne har været i nær Forbindelse med Skatteyderne baade ved Formueopgørelsen og ved den ordinære Ligning for 1946—47, og det er min Tro, at hele Beskatningens Grundlag ikke ligger lavere, men tværtimod højere end foregaaende Aar. De Beløb, som nu kommer frem i Dagslyset ved Formueopgørelsen, giver en større Indtægt. Dette er medvirkende til, at Ligningsmyndighederne mener, at Beskatningen vil give mere end hidtil.

Med Henblik paa de af de ærede Talere fremførte principielle Spørgsmaal vil jeg gerne sige om Børnefradragene, at mit Parti kan tiltræde, at Grænsen: hjemmeværende Børn under 15 Aar, ændres i Lighed med, hvad der er sket i Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsunderstøttelse, til hjemmeværende Børn indtil det 17de Aar, ud fra den Betragtning, at disse Børn efter Konfirmationsalderen, naar de søger Uddannelse ved et eller andet Erhverv, ogsaa betyder en økonomisk Byrde for Forældrene i de efterfølgende Aar indtil det 17de Aar. Et andet Problem, som muligvis ogsaa burde tages op til Behandling, er Forsørgerfradragene. Disse Fradrag bevæger sig i Dag fra 1 600 Kr. i Hovedstaden ned til 1 200 Kr. i Landkommunerne. Jeg kan for Resten ikke se, hvorfor der skal være denne Forskel.

Men i øvrigt skal jeg tilsige mit Partis velvillige Behandling af hele Sagen. Tiden er jo knap, disse Regler skal hurtigt bringes i Anvendelse ved Beregningen af Skatterne for Skatteaaret 1946—47, men da Sagen ønskes behandlet i Udvalg, kan jeg tilsige mit Partis Støtte til en velvillig Behandling dér.

Stærmose: Vi er fra vor Side tilfredse med, at Merindkomstskatten nu falder bort, og vi er ogsaa tilfredse med de Begrundelser, der er givet af den højtærede Finansminister for denne Skats Bortfald. Hvis mit Parti havde Lejlighed til at deltage i den kommende Udvalgsbehandling, vilde vi have søgt noget nærmere Begrundelse og nogen Oplysning med Hensyn til Fordelingen af den Progression, der anvendes for at skaffe Dækning for den Indtægtsmangel, som Merindkomstskattens Bortfald medfører. Det Spørgsmaal, som vi ikke helt kan klare os, er, om der er nogen god Motivering for, at man netop begynder ved de

12 000 Kr. Forskellige Forhold synes at gøre det fornuftigere, om man lagde Progressionens Begyndelse, Forhøjelsens Begyndelse, op til det næste Trin, og det vil interessere os meget at se de Udtalelser, som rimeligvis vil fremkomme i Udvalgets Betænkning vedrørende denne 12 000 Kr.s Grænse.

Med Hensyn til Børnefradragene vil jeg gerne fremsætte nogle enkelte, almindelige Betragtninger. Det er ganske vist klart for mig, at disse Børnefradrag ikke har den meget store Betydning over for Indkomstbeskatningen til Staten, men at de faar deres Betydning for de kommunale Skatter. Jeg har ved tidligere Lejligheder, ved andre Lovforslags Behandling, gjort Bemærkninger om de forskellige Forsøg, der gøres gennem de mange Ordninger for at lette Forsørgerbyrderne. Vi har jo i dette Land Børnetilskud spredt i en 10—11 forskellige Ordninger, og nogle af disse er nogenlunde fornuftige, men andre virker efter mit Skøn deklasserende, fordi man har kædet Fradragene sammen med Trangsbestemmelser, som i Forbindelse med en Lettelse af Forsørgerbyrden ikke forekommer mig at være værdige. Og med Hensyn til Børnefradragene i Beskatningen til Kommunerne, som de ogsaa findes i dette Lovforslag, forekommer det mig, man kan sige, at den Lettelse, der her opnaas i Forsørgerbyrden, er direkte ufornuftig. Det kan skønnes, at man ved disse Børnefradrag i alt inden for hele vort Beskatningsomraade omfordeler saadan noget som 40—45 Mill. Kr. om Aaret mellem Skatteyderne, og det er ganske klart, at denne Lettelse af Forsørgerbyrden, disse ca. 40—45 Mill. Kr., i langt den overvejende Grad kommer de store Skatteydere til gode. Efter Beregninger, som jeg nylig har set fremført af Professor Philip i „Socialt Tidsskrift“, vil den Lettelse i den faktiske Skat, som følger af disse Børnefradrag, ikke komme til at dække Udgiften til blot de primære Fornødenheder for et Barn, før Indtægten ligger oppe paa en 12 000—15 000 Kr. For langt det store Flertal af danske Skatteborgere betyder Børnefradragene kun meget lidt. Dette kan foranledige, at man ved denne Lejlighed stiller det Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, om vi ikke maa faa en Definition af, hvad Formalet egentlig er med disse Børnefradrag, for hvis der er et socialt Formaal med dem, har man ogsaa Ret til at betegne deres Virkning som ganske irrational. Det er ikke min Mening, at jeg ved denne Lejlighed vil rejse en almindelig Debat om